

Dr. Barta István 1910-ben született. Egyetemi tanulmányait a bécsi, brünni, majd a karlsruhei műszaki egyetemen végezte. 1933-ban kitüntetéses elektromérnöki diplomát szerzett. 1934-ben a karlsruhei egyetemen nyerte el az elektromérnöki doktori címet.

Doktori értekezésének témáját az elektroakusztika területéről választotta és értekezésében egy nagy érdeklődésre számot tartó kérdést oldott meg. A mikrofonok átmeneti — tranziens — jelenségeit vizsgálva olyan új eredményekre jutott, amelyekre a későbbiekben a szakirodalomban számos alkalommal hivatkoztak. Az egyetemi doktorátus segítette hozzá, hogy a gazdasági válság ellenére Budapesten állást kapjon.

1934—37. években az Ericsson Villamossági Rt., 1938—48 között az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. alkalmazásában dolgozott a rádiólaboratóriumban és készülékszerkesztésben, a televízió laboratóriumban, majd vezetője lett a rádiócsőgyártás végső ellenőrzési és mérési osztályának. 1948—50 között az Orion Rádió és Villamossági Rt. műszaki igazgatója.

Mérnöki tevékenysége a rádió-vevőkészülékek tervezésére, elektroncsövek mérésére, elektronikus műszerek készítésére terjedt ki. Részt vett azokban a tudományos kísérletekben, amelyek a holdról visszavert rádió lokátorjelek kimutatásához vezettek.

Barta István tevékenyen működött közre a néprádió megkonstruálásában. Ebből a készüléktípusból több mint 500 000 példány készült el. Tudományos munkássága kiterjedt a televíziótechnikára is. Először a fekete-fehér televíziótechnikára koncentrált erejét. Kutató laboratóriumában elsősorban az áramkörü kérdésekkel foglalkozott és kidolgozta az elektroncsöves felépítésű vevőkészülék kritikus áramkörét. Hazánkban elsőként mutatta ki kísérletileg a televízió műsorszórás horizonton túli terjedését. Kezdeményezője volt a hazai színes televíziós technika kutatásának.

1949 júniusában egyetemi tanárrá nevezték ki és a megalakuló Villamosmérnöki Kar Vezetéknélküli Híradástechnika Tanszék vezetésével bízták meg.

A magas szintű, széles körű ipari gyakorlat felhasználásával híradástechnikai oktatásunk egyik megszervezője lett, egymás után írta jegyzeteit a híradástechnikai témákban, amelyek a rohamosan fejlődő híradástechnikai ipar szempontjából népgazdaságilag is igen jelentősek voltak. Különösen kiemelkedő munkája a „Rádióvevőkészülékek és erősítők” című könyve, amely 1956-ban jelent meg. A híradástechnikai oktatás megújuló reformjának kialakításában jelentős szerepet töltött be. Oktatásszervezési és oktatói tevékenysége eredményeként a Kar 25 éves fennállása alatt a híradástechnika szakos mérnökök százai szereztek mérnöki diplomát.

Az elektroakusztikában és a televíziótechnikában kifejtett tudományos munkája alapján 1949-ben lett a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, majd 1976-tól akadémiai rendes tag. 1968 óta a Lengyel Tudományos Akadémia tiszteletbeli tagja.

Részt vett az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság és a Magyar Tudományos Akadémia különböző bizottságaiban, többek között vezetője volt a Műszaki Tudományok Osztálya Elektrotechnika Szakcsoportjának.

A MTESZ keretében elsősorban a Híradástechnikai Tudományos Egyesületben dr. Barta István igen aktívan tevékenykedett. A Híradástechnikai Tudományos Egyesületnek több mint 20 éven át elnöke és irányítója volt, összekötőkapocsként szolgálva az ipar és a tudomány, a szakmai munka és a társadalmi munka között.

Kiemelkedő tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el: Kiváló Dolgozó 1948-ban, Kossuth-díj 1957-ben, Oktatásügy Kiváló Dolgozója 1959-ben, Munka Érdemrend aranyfokozat 1965-ben és 1970-ben, a Budapesti Műszaki Egyetem emlékérmé 1974-ben.

Dr. Barta István a Híradástechnika Szerkesztő Bizottságának a lap megalakulása óta tagja volt. Cikkeket írt, ifjú szerzőket inspirált publikálásra és segítette őket dolgozataik megírásában. Dr. Barta István a lap szerkesztőségével évtizedeken át dolgozott együtt és mi, akik megismertük tehetségét, tudását és emberségét, mindig szeretettel fogunk rá visszagondolni.

Dr. Barta István